

ממטבחה של מטפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 101 י טבת תשע"ט 18.12.18

מדור אקולוגיה

מתוך כתבה שפורסמה ב'יתד השבוע' תחת הכותרת: לבית הדין של מעלה אקח את המטאטא! אמר מרן הגר"ש רוזובסקי בשכבו על ערש דווי.

ובהמשך: האם חשבתם מדוע הרחובות בשכונותינו נראים כפי שהם נראים? איך זה שהתרגלנו שמקומות ציבוריים יכולים להיות מלוכלכים, ורק בתינו הפרטי חייב להיות נקי ומצוחצח? כיצד יתכן ששכיח לראות יהודי יקר מוצא בכיסו ניירות מיותרים, וללא מחשבה שנייה משליכם כלאחר יד על המדרכה? במסכת כתובות כתוב על ר' חנינא שהיה "מתקן תקליה בארץ ישראל". ופירש רש"י "משווה ומתקן מכשולי העיר מחמת חובת הארץ שהייתה חביבה עליו, ומחזר שלא יצא שם רע על הדרכים.

עד כאן לשון הכתבה. וכמובן שאני מזדהה עם כל מילה. השכונה שלנו, העיר שלנו, הארץ שלנו, אמורים להיות חשובים וראויים לא פחות מביתנו הפרטי. כפי שאנו נוהגים מנהג דרך ארץ בסלון שלנו, ורואים בו חלק מהעצמיות שלנו, כך אמורים להתייחס גם למרחב הציבורי. כפי שאנו דואגים לטפח, לטורחים לנקות את מעוזינו, כך צריך להיות לנו אכפת מהסובב. ואם נדגים לילדינו התנהגות כזו, הם יחקו אותנו, כמו שהם עושים בכל יתר התחומים.

בין המיילים

תודה לעורכי, כותבי, ומשתתפי עלון ה-100. הרבה נחת רווייתי מהענות, מהיצירות, מהתכנים, מהעובדה שאני רק מקבלת... תודה לכם קוראים יקרים. ריגשתם אותי עם תגובותיכם בחיבוק מטפורי חם. העלון המקורי כלל ארבעה מדורים נוספים, אותם בחרתי לא לפרסם, ההסבר במדור זווית אישית ארוך במיוחד.

נתחיל הפעם עם חלק מתגובות הקוראים:

יהודית יקרה. הזדמנות המאה להגיד תודה על הגיליונות המקוריים בזרימתם. עממיות וכיף מעורבים בעומק ותוכן איכותי ומרתק. שילוב של רוח וגשם, עוצמה ונחישות מטעמים עם ניחוח מבית שולם המוכר והמעניין כמעין המתגבר. המשיכי להפתיע ולהכיר לנו עוד זוויות חדשות ובלתי שגרתיות...

שלך באהבה נעמה פולק.

גדול! כבר הרבה זמן הייתי בלי מייל ולכן לא יכולתי לקרוא וגם לא להגיב... אכן מיוחד.

בברכה. הדסה קורפ.

תקשיביי שחקתם אותה. היה לגמרי מעניין. נהניתי במיוחד. משפחה מיוחדת, עמוקה, פלפלית מתוקים ובעלי חוש הומור!! הראיון ריגש אותי ממש, והאחרון, איתי סטנדאפיסט בחסד.

המשיכי להשפיע מכל הטוב שחנן אותך ה'; ואנו נשתדל להיות כלי שבאמת יכיל ויתמלא.

בלה

מקסים. אשריך שזכית למשפחה מקסימה ומפרגנת המשיכי לעשות חיל. מאחלת לך עוד הרבה עלונים והרבה הצלחות בעתיד.

עופרה

יהודית יקרה!

מזל טוב על עלון המאה. למרות האיומים שאנחנו יודעים עליהם (וגם ככל הנראה הרבה שאנחנו לא יודעים עליהם) לסגור לאתגר את העלון או לפחות לצאת להפוגה הפגנתית הנה את ממשיכה ליצור בפלטפורמה הזאת ואנחנו ממשיכים לקבל ממקומנו אנו כל אחד באשר הוא.

למה אנחנו כותבים? למה יהודית כותבת את ממטבחה? למה עלונים שלמים נותרים מיותרים תגובה וחלק מפוצצים ברחשי אהבה ואהדה?

למה? ככה. כי ככה סיבת הסיבות ועילת העילות קבע. יש עלון. ויהודית שולם תכתוב אותו. והוא יתן לה את הרעיונות לראש את החשק לכתוב את השמחה לשתף ואת הבינה להמשיך ליצור מתוך ה raw data שהכניס לה לראש על מנת שיתגשמו רצונותיו יתברך.

יהודית, את בטח יודעת, שאת בתפקיד. את צינור לשפע. אבל את צינור כל כך מתוק, ויפה וסוער שכל כך ברור למה השם בחר בך לקהל כל כך ספציפי. קהל שמתברר בפניצטה על ידי העלון עצמו

קהל שצריך אותך כדי להוציא מעצמו, להיות גם הוא צינור ולא מאגר.

שוב תודה על המאמצים הרבים על העקשנות דקדושה שלך. את מנטורית מלידה.

באהבה, ענבל.

אני מניחה שברור לכם שאני מפרסמת רק משובים חיוביים... ויש גם אחרים...

וזה מביא אותי למחשבה ולא בפעם הראשונה, איך אותו עלון, אותה הרצאה, אותה כתבה מניבים תגובות כל כך שונות. איך אותו רעיון מתקבל באופן אחר אצל כל אחד, מפעיל קולות פנימיים וגורם לאדם להגיע למסקנות שלפעמים רחוקות זו מזו כרחוק מזרח ממערב. כמו שרוח מנשבת לכיוון פעמוני הרוח וכל צינור מפיק מעצמו צליל אחר בהתאם לאורכו או היקף החלל שלו.

מי שנחשף לציבור חייב לקחת בחשבון שכשם שאין פרצופיהן... בד בבד עם תחושת הסיפוק מיכולת השפעה, יש גם סיכונים, שדבריו יוצאו מהקשרם, שיעוררו אסוציאציות אישיות עליהן אין לו מושג, או יפעלו באופן מסתורי לשלילה. סיפר לי סופר רב פעלים שהוציא לאחרונה ספר מיוחד במינו: חמש מאות עותקים מהספר נקנו בתוך שבוע ימים [דבר שאצלי לקח חודשים ואפילו שנים]. הוצפתי במיילים וטלפונים רובם היו דברי שבת, הערות והארות, וגם רצון לשאול ולשתף. אבל... היו גם סוג של שיחות מוסר וכניסה לויכוח.

כשאני מפרסמת את דעותיי, את סיפורי האישיות, את נקודת מבטי על נושאים, ברור לי שתמיד יהיו גם כאלה שיחלקו, יפגעו, יקראו

תיגר. זה חלק אינטגרלי מהחשיפה. אם זה על גבי העלון, בהרצאה, או בכתבה לעיתון. לדוגמא אני נזכרת שרואיינתי אחרי פטירתה של אימי ע"ה. דיברתי בכנות על הכאב, על הקושי, על המסירות הרבה שנדרשה מאבי, ממני, ומשפחתי. התגובות היו חמות ומעודדות ומאמצות. אבל, זוכרת למשל תגובה בנוסח 'למה התכוון המשורר? שנשמעה 'מה ניסית להראות בראיון, עד כמה את נהדרת?'

אוי זה חדר כחץ ישר לתוך הלב שהיה חשוף ופגיע.

וזה כאב.

קלסר מיוחד יש לי ובו אני נוצרת 'זיכרונות פרטיים'. שם אני שומרת מחמאות, תודות, וסתם מילים טובות. כשקר לי, וחשוך לי, ועצוב, אני ניגשת למגירה ופותחת את הקלסר. לפעמים זה מספיק. ולעיתים אני צריכה להזיז את הדפים טיפה הנה והנה, ואז... האותיות מתחילות לפרוח ולהתרומם, מדי פעם

האוויר מתבשם בניחוחות של יערות ונחלים, הצבעים משתנים ומפתיעים בכל פעם מחדש, יש וצלילי מוסיקה קסומים מתנגנים מאי שם בווליום נמוך, אבל תמיד מגיעים גם האור והחום. זהו סוג אור שמניח לעפעפי להישמט ולראות מראות נשגבים, וזהו חום שמרפה שרירים מכווצים ומישר את הקמטים שבין הגבות. [חבל שאין לו השפעה כזו גם על יתר הקמטים].

כשאני מרגישה שקבלתי מספיק, אני סוגרת את הקלסר, עד לפעם הבאה.

לקלסר הזה הכנסתי את ארבעת המדורים הנוספים בעלון המאה. הם היו כל כך אישיים, ונכנסו למקום עמוק בליבי, שם הם ישהו עד שאוכל להעביר אותם החוצה דרכי. ובכל זאת אביא כאן קטעים קצרים מתוך הכתבות שמתקשרים לנושא עליו דיברתי לעיל.

הנה קטע מדבריו של בני אסף [בכתבה שלא פרסמתי]: 'צו המצפון היה ועודנו זה שהוביל אותך לעמוד כעמוד האש לפני המחנה. תמיד עשית מה שצריך גם אם לפעמים ואולי ברוב הפעמים, זה לא מה שהיה הכי קל לעשות.'

וקטע שפורסם בשמו של בני איתי: 'המשיכי להוכיח אותנו על כל התנהגות שלילית בלתי חינוכית בעליל, ואל תסחפי לסחטנות רגשית מטעמנו.'

להיות 'עמוד אש לפני המחנה' לא תמיד מתקבל באהבה ובהבנה,

ובטח שלא על ידי כל אחד. להישאר נאמנה לאמת שלי גם כשהתגובות לא מפרגנות, או אפילו מזלזלות, מצריך נחישות ונכונות להמשיך גם כשקשה ולא נעים. ואכן ישנן תקופות של תחושת 'למה זה אנוכי', ואחר כך רגעים של 'די, נמאס', אבל תמיד מגיע בחזרה הידיעה שעלי להשתמש בכלים ובכישורים שקיבלתי ממנו יתברך, וזו חובה גמורה ולא על תנאי שהתגובות תהינה חיוביות. ואם אשתמש במטפורה של עמוס הבובה לא יכולה להפסיק את ההופעה על פי מצב הרוח של הצופים.

יש ולעיתים מתקבלת הערכה בדיעבד, כמו ציטוט מפינת הגסטרונומיה של דינה: 'רבים ממכרי ובוודאי הילדים שלי, בטוחים שהכנתי אוכל בריא מאז ומתמיד. אך לא כף! למעשה ההכרה שלי את החיטה המלאה והפשתן וכדומא נלמד ממטבח של פסיכולוגית.'

כנראה שנסחפתי קמעה. ואורך המדור הפעם יעיד...

